

Kamer van Volksvertegenwoordigers, Commissie Binnenlandse Zaken 16 oktober 2018

Advies van Myria, het Federaal Migratiecentrum, over het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot invoering van een verbod op opsluiting van al dan niet begeleide minderjarigen (DOC 54 3045/001).

1. Inleiding

Myria, het Federaal Migratiecentrum, is een onafhankelijk openbare instelling die als wettelijke opdracht heeft de overheden te informeren over de aard en de omvang van de migratiestromen, de grondrechten van vreemdelingen te beschermen en de strijd tegen mensenhandel en mensensmokkel te stimuleren.¹

Myria heeft ook toegang tot de gesloten centra op grond van het koninklijk besluit van 2 augustus 2002 tot vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen toepasbaar op de plaatsen gelegen op het Belgische grondgebied beheerd door de Dienst Vreemdelingenzaken waar een vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden.

In het kader van zijn jaarverslagen en sinds 2017 van zijn specifieke publicatie over terugkeer, detentie en verwijdering van vreemdelingen, publiceert Myria jaarlijks informatie en analyses over de detentie van kinderen.²

Deze nota ondersteunt de tussenkomst van Myria op 16 oktober voor de commissie Binnenlandse Zaken.

2. Standpunt van Myria over detentie van kinderen

Myria spreekt zich al jaren uit tegen detentie van kinderen om migratierechten. In reactie op het plan van de regering om in het gesloten centrum 127bis specifieke units voor gezinnen in te richten, had Myria in zijn jaarverslag 2016 al aanbevolen "om het verbod op de detentie van kinderen in gesloten centra in de wet vast te leggen, aangezien die praktijk in strijd wordt geacht met het hoger belang van het kind. De middelen die worden toegekend aan de alternatieven voor detentie moeten bijgevolg worden verhoogd en er moet een regelmatige en transparante evaluatie van die alternatieven worden uitgevoerd om eventuele verbeteringen mogelijk te maken." Myria wees er ook op dat naar zijn mening "in alle administratieve beslissingen die betrekking hebben op minderjarige vreemdelingen de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind moeten worden gewaarborgd."

¹ Wet van 17 augustus 2013 tot aanpassing van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding met het oog op de omvorming ervan tot een Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel;

² Meer informatie, zie Myria, *Jaarverslag Migratie 2008*, pp. 130-133; *Jaarverslag Migratie 2009*, p. 151; *Jaarverslag Migratie 2010*, pp. 178-180; *Jaarverslag Migratie 2011*, pp. 138-139 en pp. 144-145; *Jaarverslag Migratie 2013*, p.190; *Jaarverslag Migratie 2015*, pp. 162-164 en pp. 172-178; *Jaarverslag Migratie 2016*, pp. 230-233; *Myriadoc 5 Terugkeer, detentie en verwijdering van vreemdelingen in België (2017), Terugkeer, tegen welke prijs?*.

Dit standpunt van Myria tegen de detentie van kinderen sluit overigens aan bij dat van tal van **deskundigen en internationale instellingen**, waaronder de Raad van Europa, de speciale VN-rapporteur inzake mensenrechten van migranten, de speciale VN-rapporteur inzake foltering en Unicef.³ Iedereen is het erover eens dat detentie schadelijk is voor kinderen en vroeg of laat ernstige en traumatiserende gevolgen kan hebben voor hun lichamelijke en geestelijke gezondheid, ook al is het voor een heel beperkte duur en zijn de omstandigheden relatief humaan.

Onlangs nog verklaarden het VN-comité voor de bescherming van de rechten van alle migrerende werknemers en hun gezinsleden en het Comité voor de rechten van het kind in een gezamenlijke algemene opmerking *"dat kinderen nooit mogen worden vastgehouden om redenen die verband houden met de migratiestatus van hun ouders en dat de staten snel en onverwijld een einde moeten maken aan de detentie van kinderen om immigratieredenen en deze praktijk moeten uitroeien. Alle vormen van immigratie-gerelateerde detentie van kinderen moeten wettelijk verboden zijn en dit verbod moet in de praktijk volledig ten uitvoer worden gelegd."*⁴

3. Detentie van kinderen in België

In 2008 zijn de terugkeerbouws woningen geopend, als gevolg van met name hevig verzet tegen de detentie van kinderen en van een eerste veroordeling van België door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor de detentie van een minderjarige.⁵ Deze woningen vormen een alternatief voor detentie van gezinnen met minderjarige kinderen. In 2009 werd wat tot dan toe slechts een proefproject was bestendigd met de goedkeuring van een koninklijk besluit dat ze een juridisch statuut en werkingsregels gaf.⁶ Na een wijziging van de regelgeving in 2010 konden ook aan de grens aangehouden gezinnen in die alternatieven voor detentie terecht, die werden gelijkgesteld met plaatsen gesitueerd in het grensgebied.

Als gevolg hiervan werden minderjarige kinderen in principe niet langer in gesloten centra vastgehouden.

Een in 2011 goedgekeurde wet⁷ die volgens zijn opschrift "het verbod op het opsluiten van kinderen in gesloten centra" beoogde, heeft een nieuw artikel 74/9 in de wet van 15 december 1980 ingevoerd. Op basis van deze wet kunnen minderjarigen met hun familie *de facto*, voor een zo kort mogelijke periode, in gesloten centra worden vastgehouden, op voorwaarde dat de centra zijn aangepast aan

³ Voor een meer nauwkeurige lijst van de verschillende standpunten van de internationale instanties tot in 2016, zie Myria, *Migratie in cijfers en in rechten 2016, De detentie van gezinnen met minderjarige kinderen in gesloten centra*, pp. 232-233.

⁴ Gezamenlijke algemene opmerking nr. 4 (2017) van het Comité voor de bescherming van de rechten van alle migrerende werknemers en hun gezinsleden en nr. 23 (2017) van het Comité voor de rechten van het kind betreffende de verplichtingen van de staten met betrekking tot de mensenrechten van kinderen in het kader van internationale migraties in de herkomst-, transit-, bestemmings- en terugkeerlanden, CMW/C/GC/4-CRC/C/GC/23.

⁵ EHRM, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België*, 12 oktober 2006, nr. 13178/03. Later volgden nog twee andere veroordelingen wegens de detentie van minderjarigen in gesloten centra die ongeschikt werden geacht, zie: EHRM, *Muskhadzhiyeva en andere t. België*, 19 januari 2010, 41442/07; EHRM, *M.A. en ander t. Litouwen*, 13 december 2011, § 15297, 09.

⁶ KB van 14 mei 2009 houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen, toepasbaar op de woonunits, in de zin van artikel 74/8, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

⁷ Wet van 16 november 2011 tot invoeging van artikel 74/9 in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzake het verbod op het opsluiten van kinderen in gesloten centra, BS, 17 februari 2012.

hun behoeften. De begrippen ‘aangepaste huisvesting’ en ‘beperkte duur’ worden evenwel niet verduidelijkt.⁸

Op deze juridische grondslag heeft de regering beslist om in het centrum 127bis nieuwe gesloten units voor gezinnen in te richten, die op 11 augustus 2018 werden geopend. Een nieuw koninklijk besluit, tot wijziging van het koninklijk besluit dat de werking van de gesloten centra regelt, werd op 1 augustus 2018⁹ gepubliceerd, om er de specifieke regels voor gezinnen in op te nemen.

Op basis van de bezoeken die het voor en na de opening van de gezinsunits (in mei en september 2018) heeft afgelegd, is Myria toch van mening dat, ondanks de aanpassingen waarin voorzien is (zoals spellen, recreatiemateriaal en dekzeilen op de afsluitingen), het gevoel van opsluiting nog overheerst. Bovendien is het geluidsniveau door de nabijheid van Brussels Airport bijzonder hoog, vooral buiten de woningen. In dit verband is het interessant om op te merken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Frankrijk heeft veroordeeld wegens de detentie van minderjarigen¹⁰, net omwille van de blootstelling aan aanzienlijke geluidsoverlast in een gesloten centrum in de onmiddellijke nabijheid van de landingsbanen van een luchthaven.

Sinds de opening van deze nieuwe units op 11 augustus 2018 werden drie gezinnen er vastgehouden, met respectievelijk vijf, vier en twee minderjarige kinderen. Het eerste gezin verbleef er gedurende de maximale termijn van 28 dagen, vooraleer het naar een terugkeerwoning werd overgebracht. Opvallend is dat dit eerste gezin daar al gedurende de maximale detentieperiode heeft verbleven en vervolgens naar een terugkeerwoning is overgeplaatst, wat eigenlijk de vorige stap in het cascadesysteem moet zijn. Bovendien werd het gezin drie dagen later, nadat het de terugkeerwoning was ontvlucht, opnieuw opgepakt en in de gezinsunits ondergebracht. Op 25 september 2018 heeft het Comité voor de Rechten van het Kind, als antwoord op een individuele klacht van het gezin, een voorlopige maatregel genomen en België verzocht het gezin uit het centrum waar het werd vastgehouden vrij te laten. Aan deze voorlopige maatregel werd evenwel geen gevolg gegeven en het gezin werd uiteindelijk op 9 oktober 2018 verwijderd van het Belgische grondgebied. Volgens Myria roept de houding van de Belgische staat om de door het Comité uitgesproken voorlopige maatregel niet toe te passen vragen op en scheidt dat een betreuenswaardig precedent.

Voorts moet erop worden gewezen dat vóór de opening van deze units en ondanks het bestaan van de terugkeerwoningen, gezinnen met minderjarige kinderen toch soms nog in een gesloten centrum werden vastgehouden voor een korte periode, doorgaans minder dan vierentwintig uur, ofwel bij hun aankomst aan de grens op de luchthaven (met het oog op teruggedrijving, of vóór een transfer naar een terugkeerwoning), of vóór hun gedwongen verwijdering. Daarbij ging het in 2015 om 79 gezinnen met 120 minderjarigen, in 2016 om 61 gezinnen met 93 minderjarigen en in 2017 om 16 gezinnen met 31 minderjarigen die in deze omstandigheden in gesloten centra werden vastgehouden (voornamelijk in het centrum Caricole).

⁸ Het Grondwettelijk Hof heeft zich uitgesproken over het beroep tot nietigverklaring tegen deze wet (GwH, 19 december 2013, nr. 166/2013). In zijn arrest verwerpt het Hof het beroep maar geeft het toch enkele interpretaties over de voorwaarden voor deze detentie.

⁹ Koninklijk besluit van 22 juli 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 2 augustus 2002.

¹⁰ EHRM, *M. e.a. t. Frankrijk*, 12 juli 2016, 33201/11; *A.B. e.a. t. Frankrijk*, 12 juli 2016, 11593/12; *A.M. e.a. t. Frankrijk*, 12 juli 2016, 24587/12; *R.C. e.a. t. Frankrijk*, 12 juli 2016, 76491/14; *R.K. e.a. t. Frankrijk*, 12 juli 2016, 68264/14. zie Myria, *Myriadoc 5 Detentie, terugkeer en verwijdering*, november 2017, p. 46.

Ten slotte is de situatie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen verschillend aangezien op grond van artikel 74/19 van de wet van 15 december 1980, "*niet-begeleide minderjarigen niet mogen worden vastgehouden op plaatsen in de zin van artikel 74/8, § 2*".

4. Toelichting bij het wetsvoorstel

Myria sluit zich aan bij het advies van de Raad van State over de noodzaak om de werkelijke reikwijdte van het voorstel te verduidelijken. Met de huidige formulering is het niet duidelijk of gezinnen in irregulier verblijf niet langer in gesloten centra of ook in terugkeerwoningen mogen worden vastgehouden, die een alternatief zijn voor detentie maar dezelfde juridische basis hebben.¹¹ Hetzelfde geldt voor de mogelijkheid om gezinnen in detentie te houden die sommige voorwaarden van de overeenkomst schenden waardoor het gezin in hun persoonlijke woning kan blijven als alternatief voor detentie. Het voorstel moet dus worden uitgewerkt om te verduidelijken of detentie in terugkeerwoningen en/of gesloten centra in dergelijke gevallen verboden dan wel toegelaten is.

En indien het voorstel bovendien de optie van de hoofdverblijfplaats als alternatief voor detentie mogelijk maakt voor alle gezinnen, ook voor die waarin een van de leden een risico voor de openbare orde vormt, dan zijn de sancties in geval van schending, zoals in het verleden, ook van toepassing op alle gezinnen, ook die waarin geen enkel lid een risico voor de openbare orde vormt. In de toelichting bij de artikelen staat nochtans dat dit "betrekking heeft op het bijzondere geval van mensen met een gezin die om redenen van nationale veiligheid worden verwijderd". Daarom moet in het wetsvoorstel worden verduidelijkt of de eventuele sanctie alleen betrekking moet hebben op deze specifieke groep. Daarnaast is Myria van mening dat bij deze verwijzing desgevallend duidelijke criteria moeten worden gehanteerd voor de beoordeling van het begrip "risico voor de openbare orde of de nationale veiligheid".¹²

Daarnaast wordt in de toelichting bij de artikelen aangegeven dat de vraag rijst of ten behoeve van het hoger belang van het kind "geen – al was het maar tijdelijke – scheiding" van het gezin mogelijk is. Volgens Myria is het belangrijk dat, mocht uitdrukkelijk worden voorzien in de optie om afstand te doen van de handhaving van de gezinseenheid, tegelijk een systeem wordt opgezet waarbij in die situatie het hoger belang van het kind kan worden beoordeeld door deskundigen. Ook zal moeten worden nagegaan of een dergelijke beslissing in overeenstemming is met artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat betrekking heeft op het recht van een kind om niet van zijn ouders te worden gescheiden.

Bovendien verwijst het opschrift van het wetsvoorstel eveneens naar het verbod op opsluiting van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (NBMV's), terwijl daar in de tekst niet over wordt gesproken. Ook als dat verbod – zoals eerder aangegeven – al in de bestaande wet is vervat, moet niettemin worden benadrukt dat tot op heden minderjarigen ten aanzien van wie twijfels over de minderjarigheid bestaan nog steeds kunnen worden opgesloten. Hoewel de NBMV's die aan de grens worden teruggestuurd niet langer worden opgesloten in gesloten centra, maar wel in open "observatie- en oriëntatiecentra" overeenkomstig de in 2007 aangenomen opvangwet¹³, bepaalt het

¹¹ Artikel 74/8, §2 waarnaar wordt verwezen in het huidige artikel 74/9 en dat op dat punt niet door het wetsvoorstel wordt gewijzigd.

¹² Zie in dit verband de uiteenzetting van Myria over het soms vage karakter van het begrip openbare orde, dat nochtans grote gevolgen heeft op vlak van detentie en verwijdering: *Jaarverslag Migratie 2013*, "Onder de loep: openbare orde, detentie en verwijdering", pp. 193-199.

¹³ Art. 41 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Belgisch recht dat diegenen ten aanzien van wie twijfels over de minderjarigheid bestaan in een gesloten centrum kunnen worden opgesloten zolang de leeftijdsbepalingsprocedure loopt. Die procedure moet worden uitgevoerd binnen drie werkdagen na aankomst aan de grens, maar deze periode kan uitzonderlijk worden verlengd met nog eens drie werkdagen. Het gebeurt dus nog steeds dat NBMV's tijdens die procedure in een gesloten centrum worden vastgehouden. Die bepaling staat haaks op de normen van het CPT waarin staat dat "*Wanneer er onzekerheid bestaat over de minderjarigheid van een vreemdeling in een irreguliere situatie, met andere woorden over het feit of hij minder dan 18 jaar oud is, de betrokkene tot bewijs van het tegendeel moet worden behandeld alsof hij minderjarig is.*"¹⁴ Myria herinnert dus aan zijn aanbeveling om de minderjarige vreemdeling wanneer er onzekerheid bestaat over diens minderjarigheid te behandelen als minderjarige totdat het tegendeel is bewezen.¹⁵ Het stelt voor dat in het wetsvoorstel op te nemen.

Tot slot mag het wetsvoorstel, afgaande op het opschrift, dan wel beogen de detentie van minderjarigen te verbieden, maar zou zo iets wel nog kunnen voor gezinnen aan de grens. Door de in artikel 2, 2° van het wetsvoorstel beoogde weglating van termen kunnen die gezinnen immers nog altijd in een plaats worden vastgehouden, zonder dat het soort plaats wordt verduidelijkt. Voorts wordt de verwijzing behouden naar de begrippen 'aangepaste huisvesting' of 'beperkte duur', zonder dat die in de wet worden verduidelijkt of dat een termijn wordt afgebakend. Daardoor zouden gezinnen met minderjarige kinderen die worden teruggedreven nog steeds in een gesloten centrum kunnen worden vastgehouden, wat jammer zou zijn volgens Myria. Dat geldt overigens ook voor de gezinnen die aan de grens een verzoek om internationale bescherming indienen. Artikel 8 van de opvangrichtlijn bepaalt evenwel uitdrukkelijk dat detentie een maatregel is die alleen in laatste instantie mag worden toegepast en dat moet worden voorzien in alternatieven voor detentie voor alle verzoekers om internationale bescherming, ook die aan de grens. Deze bepaling werd echter niet omgezet in Belgisch recht¹⁶ en komt niet uitdrukkelijk voor in het bestaande artikel 74/9, noch in de versie in dit wetsvoorstel.

5. Alternatieven voor detentie

De wettelijke verankering van het verbod op detentie moet gepaard gaan met het uitbreiden van de alternatieven voor detentie.

Voor de gezinnen met minderjarige kinderen bestaan momenteel twee alternatieven voor detentie.

A. De hoofdverblijfplaats

Dit is een alternatief voor detentie dat in 2014 werd ingevoerd en waardoor gezinnen in irregulier verblijf onder bepaalde voorwaarden in hun eigen woning mogen blijven wonen in plaats van in een gesloten centrum te worden opgesloten. Daartoe moeten zij een overeenkomst ondertekenen waarin de voorwaarden en sancties bij niet-naleving zijn vastgelegd.

¹⁴ Normen van het CPT, Uittreksel 7de algemeen verslag, nr. 97, "*Niet-begeleide kinderen (ook wel niet-begeleide minderjarigen genoemd) zijn kinderen die van hun ouders en andere familieleden zijn gescheiden en die niet onder de hoede van een volwassene staan die, volgens de wet of het gewoonterecht, deze verantwoordelijkheid op zich moet nemen. Gescheiden kinderen zijn kinderen die van beide ouders zijn gescheiden, of van de persoon die hen daarvoor onder zijn hoede had als primaire verzorger volgens de wet of het gewoonterecht, maar niet noodzakelijkerwijs van andere familieleden*".

¹⁵ Myria, *De regionale INAD-centra en de grondrechten van vreemdelingen*, juni 2016, https://www.myria.be/files/MIG_PAPER_REGIONALE_INAD_CENTRA_NL_FINAL.pdf.

¹⁶ Wat volgens Myria had kunnen gebeuren in het kader van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en die met name de omzetting beoogt van richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (opvangrichtlijn).

In 2016 werden 111 gezinnen opgeroepen, waarvan er 73 (65 %) op de eerste oproep hebben gereageerd. Slechts 10 gezinnen hebben de overeenkomst ondertekend met het oog op hun begeleiding; 2 gezinnen (1,8 %) hebben zich akkoord verklaard met een vrijwillige terugkeer. In 2017 werden 118 gezinnen gecontacteerd; 15 hebben de overeenkomst met het oog op hun begeleiding ondertekend, 2 zijn teruggekeerd.

Uit deze cijfers blijkt dat van de hoofdverblijfplaats als alternatief voor detentie nauwelijks gebruik wordt gemaakt, alsook dat die regeling slechts zelden effectief wordt toegepast. Myria beschikt evenwel niet over cijfers inzake het aantal gezinnen die in aanmerking hadden kunnen komen voor dit alternatief (meer bepaald het aantal gezinnen die gedurende die periodes een verwijderingsbeslissing hebben ontvangen die vervolgens niet is uitgevoerd, zonder dat zij daarom een verblijfsrecht hebben verkregen). Het zou interessant zijn dat de overheden informatie zouden bekendmaken over het aantal personen die voor die alternatieven in aanmerking zouden kunnen komen.

Hoewel een dergelijke overeenkomst theoretisch kan worden gesloten met elk gezin dat een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt en in een privéwoning woont, is het opgezette systeem in de praktijk moeilijk toe te passen. Wanneer een gezin een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, moet de gemeente normaal gesproken een fiche invullen met allerlei informatie die het mogelijk maakt bepaalde gezinnen te selecteren. Door het gebrek aan middelen en personeel is het moeilijk om die gezinnen op te volgen. Derhalve gebeurt de follow-up bij de gemeente (en niet thuis), meestal door een ambtenaar van SEFOR die naar de gemeente gaat van het gezin waar ze zullen worden opgeroepen. Het gaat dus ook niet om een echte thuisbegeleiding van het gezin op langere termijn om een vertrouwensrelatie tot stand te brengen.

B. De terugkeewoningen

In de terugkeewoningen werden in 2016 144 gezinnen, of in totaal 530 mensen (316 kinderen en 214 volwassenen), vastgehouden. Van die 144 gezinnen werd 38% verwijderd, is 35% ontsnapt en werd 27% vrijgelaten.

In 2017 werden 171 gezinnen, of in totaal 567 mensen (327 kinderen en 240 volwassenen), in terugkeewoningen vastgehouden. 148 gezinnen hebben een terugkeewoning verlaten. 37% van hen werd verwijderd, 34% is ontsnapt en 29% werd vrijgelaten. Van de 51 gezinnen die uit een terugkeewoning waren ontsnapt, werden er 33 op het grondgebied gearresteerd en 14 aan de grens, en waren er 4 Dublin-gevallen.

De overheden wijzen regelmatig op het beperkte aantal gezinnen die na het verlaten van die terugkeewoningen effectief worden teruggestuurd, maar men doet er goed aan dat resultaat niet puur rekenkundig te beoordelen: een bepaald aantal gezinnen aanvaardt dankzij die terugkeewoningen een "migratierouw" door te maken, die per definitie zwaar is.

In juni 2018 riep de Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa de Belgische regering andermaal op om "geen praktijken uit het verleden te hanteren die de bescherming van de rechten van het kind in gevaar brengen."¹⁷ Zij verwerpt ook het argument van de regering als zouden de alternatieven voor detentie niet de verwachte resultaten opleveren. Ook wijst ze erop dat een

¹⁷ Raad van Europa, *Commissioner calls on Belgium not to resume detention of migrant children*, 5 juni 2018, <https://www.coe.int/fr/web/commissioner/-/commissioner-calls-on-belgium-not-to-resume-detention-of-migrant-children?inheritRedirect=true&redirect=%2Fweb%2Fcommissioner%2Fthematic-work%2Fmigration>.

mogelijke oplossing voor dit probleem bestaat uit het opvoeren van de inspanningen om deze alternatieven te verbeteren, veeleer dan uit het herinvoeren van detentie in gesloten centra.

C. Evaluatie en alternatieven uitbreiden

Myria heeft al aangegeven dat de materiële en personele middelen voor thuisbegeleiding en voor de terugkeerwoningen zouden moeten worden verhoogd, in plaats van gezinnen op te sluiten.¹⁸ Dat vereist ook een regelmatige en transparante evaluatie van die alternatieven.

In die optiek hebben Myria en drie andere onafhankelijke instellingen (de federale ombudsman, de Algemeen Afgevaardigde voor de Rechten van het Kind en de Kinderrechtencommissaris), waarmee in september 2018 een gezamenlijk bezoek werd gebracht aan de gezinsunits, het verzoek herhaald om de alternatieve maatregelen te evalueren waarbij kinderen niet worden opgesloten.¹⁹

Myria is ook van oordeel dat andere alternatieven, zoals het zich regelmatig bij de autoriteiten melden, het afgeven van identiteitspapieren, de afgifte van een waarborg of het aanduiden van een garant, een toegewezen woning, het leven in een gemeenschap, enz.²⁰ zouden moeten worden onderzocht en, in geval van een positieve evaluatie, zouden moeten worden uitgevoerd.

François DE SMET
Directeur

¹⁸ Zie Myria, *Migratie in cijfers en in rechten 2016, Alternatieven voor detentie*, pp. 230-232.

¹⁹ Persbericht, *Vier onafhankelijke instellingen vragen evaluatie van uitwijzingsmaatregelen die kinderen niet opsluiten*, 6 september 2018, <https://www.myria.be/nl/publicaties/persbericht-opsluiting-kinderen>.

²⁰ De werkgroep rond de alternatieven voor detentie van het Stuurcomité voor de mensenrechten (CDDH-MIG) werkt momenteel aan een *Analyse van de juridische en praktische aspecten van effectieve alternatieven voor detentie in het kader van migratie*, waarin de verschillende alternatieven worden onderzocht. Het ontwerp van de analyse en van de bijkomende informatie zijn beschikbaar op de website van de Raad van Europa: <https://www.coe.int/fr/web/human-rights-intergovernmental-cooperation/human-rights-development-cddh/migration>.